

Stichting

Veteranen Actief

Nieuwsbrief 2011-03

Veteranen, vrijwilligers, vrienden en donateurs.

De derde nieuwsbrief van 2011. Het heeft even geduurd maar er is dan ook weer veel werk verzet door onze vrijwilligers. Voor het septemberproject is een flinke afvaardiging naar Bosnië-Herzegovina afgereisd, met als doel 2 schooltjes een metamorfose te geven.

Bijgevoegd vindt u een verslag geschreven door veteranen die aan de projecten hebben mee gewerkt. Ad Wijntjes als projectleider voor het project Han Bila en Sandra Meijer voor het project Viniste.

In april 2011 hebben we voor de financiering van het septemberproject een aanvraag ingediend bij de Eureka Achmea Foundation. Blij verrast waren we dat eind september het bericht kwam dat ons septemberproject voor een bijdrage in aanmerking komt en dat alle projectkosten gedragen zullen worden door de EAF.

Deze Nederlandse stichting komt op voor de hulpbehoevenden in de samenleving. Achmea heeft in het kader van haar maatschappelijk verantwoord ondernemen-beleid (MVO) in 2006 besloten om jaarlijks een half procent van de nettowinst aan een fonds voor goede doelen te schenken. Voor dit doel is de Eureka Achmea Foundation (EAF) opgericht.

De inkomsten van EAF worden volledig besteed aan de geselecteerde doelen. Door middel van het beschikbaar stellen van financiële middelen wil Achmea daadwerkelijk bijdragen aan duurzame verbetering van de sociaal-economische omgeving van groepen hulpbehoevenden in de samenleving, zowel in als buiten Nederland. EAF ondersteunt in principe projecten die gericht zijn op een structurele verbetering van deze groepen. Daadwerkelijk bijdragen houdt in dat de groepen voor wie de ondersteuning bedoeld is, daarna in staat moeten worden geacht zonder hulp verder te kunnen komen.

Voor meer informatie zie www.eurekoachmeafoundation.nl

Aan het eind van de brief vindt u een speciale vermelding van een toneelstuk welk wordt gespeeld door een van onze vrijwilligers. De man vertelt zijn verhaal aan uw op de bühne vanuit zijn ervaring gedurende de val van de enclave in Srebrenica in 1995.

Veel plezier met deze nieuwsbrief.

Voorwoord

Dit jaar is voor het eerst onder de paraplu van Veteranen Actief een project uitgevoerd door de Regio Zuid. Deze groep mensen heeft zich reeds eerder bewezen met projecten in Bosnië-Herzegovina. Omdat veteranen samen sterker staan in hun drang naar prestaties ten aanzien van de mensen die hun hulp nodig hebben, heeft deze groep zich begin 2011 aangesloten bij de initiatieven van Veteranen Actief. Wij hebben hierover bericht in een eerdere nieuwsbrief.

In deze editie vindt u het verslag van deze groep over hun ervaringen gedurende het project in september. Voor het project Viniste heeft Sandra Meijer wederom een prachtig persoonlijk verslag geschreven.

U zult zien dat de een meer woorden nodig heeft dan de ander, de daden zijn er echter niet minder om, de beide groepen hebben wederom een prestatie neergezet waar we allen trots op mogen zijn. Het belooft wat voor de toekomst, ik herhaal dat maar weer eens, iedere keer is de inzet geweldig. Zeker nu de samenwerking met de lokale bevolking steeds beter wordt en er gezamenlijk en zij aan zij keihard gewerkt wordt om de week op waardige wijze af te sluiten en de sleutels van de projecten weer op tijd in te leveren.

Project Han Bila

Op zaterdag 10 september vertrokken weer 20 mensen van de Stichting Veteranen Actief Regio Zuid vanaf Vliegbasis Eindhoven om gedurende een week een school op te gaan knappen in Han Bila in centraal Bosnië. Zoals altijd is het weer een hele lange rit om daar te geraken, om 20.00 uur waren we in Graz (Oostenrijk) om daar te overnachten. Op zondag tegen de klok van 19.00 uur zaten we in de tuin van de moeder van Mirela (onze contactpersoon) om daar van de, inmiddels traditioneel geworden BBQ te genieten.

Uiteraard waren de mensen die voor de eerste keer mee gegaan waren onder de indruk, ook de veteranen die nu voor de eerste keer weer terug kwamen in het gebied waren onder de indruk dat alles toch weer redelijk was opgebouwd. Natuurlijk is er nog heel veel te doen maar zij waren opgelucht dat zij nu gewoon tussen de bevolking konden lopen zonder bang te zijn dat er iets zou gebeuren. Ook tijdens de tussenstop en koffiepunt Jajce keken zij hun ogen uit dat dit allemaal zo maar weer kon, koffie drinken en de kinderen aan het spelen tussen de stoelen in. Dit deed deze mensen echt goed en zij zagen dus dat het niet voor niets was geweest dat zij daar waren in de oorlog en tijdens de opbouw.

Op maandag vroeg uit de veren want het project wacht en daar zijn we toch voor gekomen. Door de ervaringen inmiddels opgedaan konden we na de bezichtiging van de school gelijk beginnen en hoefden we niet te wachten op materiaal en schoonmaak middelen. Gelijk werd er begonnen met het opbouwen van de steigers die we mee hadden genomen en kon begonnen worden aan de voorkant buitenzijde van de school welke we in een nieuwe kleur wilden steken. Dat dit niet allemaal van zelf ging behoeft geen uitleg, de grootste uitdaging was de temperatuur, bloedheet was het na 12.00 uur en eigenlijk niet meer te doen om buiten te schilderen. Ook waren we van plan om op het speelplein de doelpalen, basketbalpalen en volleybalpalen te schilderen. Dit is ook allemaal gebeurd alleen ging er veel water mee gepaard. De temperatuur was aan het eind van de morgen al zo hoog dat de verf al droog was als je het blik alleen maar opende.

Op de dinsdag was men al zo ver dat er begonnen kon worden met het leggen van de laminaat vloer in het eerste lokaal. Ook de mensen in de toiletten werkten echt hard, zij hadden alle ijzeren hurkplaatsen er uit gesloopt en waren al begonnen met het storten van de vloeren voor de toiletputten er op te kunnen plaatsen. Iedereen was erg hard aan het werk om alles af te krijgen voor de opening op vrijdag, als u ziet wat men voor elkaar krijgt tijdens een week dan sta je er versteld van.

Toen we op maandag kwamen en besloten werd dat we het volgende zouden gaan doen, **had ik er een hard hoofd in!**

- 3 Klaslokalen schilderen en een nieuwe laminaat vloer en nieuwe TL lampen zouden gaan hangen.
- 5 Toiletten compleet renoveren, nieuwe tegelvloer en lampen.
- Buitenzijde van de school schilderen (in een buiten temperatuur van bijna 40 graden)
- Omkleed ruimtes van de gymzaal schilderen, nieuwe vloer en banken en lampen plaatsen.
- In de gang nieuwe TL lampen plaatsen.
- Buiten speelplaats alle palen schilderen en nieuwe netten en basketball ringen plaatsen.
- Nieuw beton storten voor de ingang van de school.
- In elk lokaal een prachtige muur schildering.

Bij een temperatuur die vaker boven 30 graden was dan eronder!!!! Donderdag was zoals gewoonlijk een enorme stressdag, een aantal dingen die we besteld hadden en ons was beloofd waren er niet of konden niet door gaan. Maar door de improvisatie van velen van ons is het toch allemaal goed gekomen. De donderdag langer door werken is inmiddels ook al een gewoonte geworden, ook dit jaar weer moest dit gebeuren maar er was niemand die klaagde of door vermoeidheid gewoon niet meer kon, men zette door en het werk werd gedaan.

Wat is het dan mooi om op de vrijdagmiddag de kinderen met stralende gezichten de klas binnen te zien komen en te kunnen laten zien wat de gehele ploeg voor elkaar heeft gekregen. Tijdens, zoals wij zeggen, de opening werd er door de kinderen een dankbetuiging uitgereikt aan alle leden van de groep in de vorm van een A4 certificaat.

Ook werd er door 3 wat oudere leerlingen het nummer " That's where friends are for" gezongen. Jullie kunnen begrijpen dat er niet een was die de ogen droog kon houden, ook nu weer tijdens het schrijven van dit stuk. Dit is waar we het voor doen, kei en keihard werken in een temperatuur die je alleen maar tijdens je vakantie wilt hebben. Kinderen die, zoals een onderwijzeres mij vertelde, vandaag voor het eerst van hun leven iets geschonken kregen. Daar krijg je toch de koude rillingen van, moet je je eigen voorstellen dat je je kinderen iets wilt geven maar daar gewoon weg de middelen niet voor hebt. Dan is er niets mooier dan dit te kunnen en mogen doen.

Op de zaterdag weer begonnen aan de lange terugreis. Zondagavond om 21.00 uur waren we terug op de Vliegbasis Eindhoven en konden we elkaar in de armen sluiten en bedanken voor de fantastische week die we gehad hadden met elkaar. Een groep om trots te mogen zijn om daar deel van uit te mogen maken. Op naar volgend jaar.

Ad Wijntjes – Project leider Han Bila

Project Viniste

Zaterdag morgen was ik al om 03.00 wakker. Ik ben er tegen half 4 toch maar uit gegaan om me klaar te maken voor mijn reis naar Bosnië. De laatste paar dingen nog klaar maken en dan wachten op Martin. Om 05.00 hadden we afgesproken, maar om 05.20 was hij er nog niet. Dus ik belde hem maar eens. Bleek dat hij nog lag te slapen. Rob gebeld om te vertellen dat we later zouden zijn. Eindelijk onderweg kregen we bij Steenwijk-zuid een lekke/kapotte band. Totaal aan gort gereden. Rob maar weer gebeld met die mededeling. Rob heeft gebeld naar het bedrijf, waar we de auto van hebben gehuurd. Hij zou met een uur bij ons zijn. Tegen half 8 waren we weer onderweg.

Op naar Barneveld. Om 08.45 reden we de parkeer-plaats op waar Rob, Rien, Henk, Kees(die eigenlijk Gerrit heet) en John te wachten. Na een korte stop en begroeting gingen we naar Venlo. Hier hebben we Hein, Roeland, Don en Toon opgehaald. Even een plaspauze en dan op weg naar Graz. Onderweg hebben we nog een paar keer gestopt om te tanken en om even de benen te strekken. Na een goede reis waren we tegen 21.00 uur in het hotel, waar we de nacht zouden door brengen. Hier snel de spullen op de kamers neergelegd en dan in de bus om te gaan eten. In het restaurant zat ook de groep van de Stichting regio zuid te eten. Die sliepen ook in het zelfde hotel als waar wij slapen. Na een goede maaltijd zijn we om 23.00 uur weer richting ons bed gegaan.

Zondag ging om 07.00 de wekker. Douchen, aankleden en tas weer inpakken en dan naar de eetzaal. Tegen 08.10 zaten we weer in de bus om de reis te vervolgen naar Bosnië. De reis is tot aan de Bosnische grens goed verlopen. Hier kregen we alleen te maken met een douanier die op zijn strepen ging staan. Moeilijk doen over wat we komen doen en dat soort dingen. Net iets over de grens hebben we nog even een pauze ingelast om daarna in één stuk door te rijden naar Maglaj. Het eerste stuk na de grens blijft indrukwekkend. Daar kun je nog steeds zien wat er gaande is geweest in de jaren dat er de oorlog heerste. We konden nu steeds meer veranderingen waarnemen. Mensen die bezig zijn om de huizen weer op te knappen, stukken land waar niet meer de gele linten hangen met "BEWARE MINES". Tegen 14.00 uur waren we in het hotel, waar we de rest van de week zouden slapen. Eric en Adrie, die op eigen gelegenheid naar Bosnië zijn gekomen, hebben zich hier bij de groep gevoegd. We moesten nog wachten op Edvin (onze tolk van het RAZ deze week), dus de kamers werden verdeeld, tassen op de kamers neer gezet en dan de groepen verdeeld. Iedereen zit in een groep te werken deze week. Hein, Adrie, Eric, Don en ik zijn aan het schilderen. Toon, Martin en John halen de kozijnen er uit en daarna helpen ze de rest mee. Roeland is verantwoordelijk voor het hout gedeelte en het stucwerk wat er gedaan moet worden. Rien en Gerrit doen de wc's. Henk is verantwoordelijk voor de electra en geheel niet onbelangrijk, de koffie en thee. Rob die houdt zich bezig met boodschappen doen. Nadat we Edvin begroet hadden, zijn we naar Viniste gereden. Hier staat de school waar we deze week aan gaan klussen. Vele foto's en indrukken later.... Mooi, maar zwaar project. Veel dingen moeten er gedaan worden en maar weer eens zien of we dat op vrijdag middag klaar kunnen hebben. Tegen 17.00 uur waren we weer terug in het hotel. Hier hebben we gegeten en nog wat gedronken en om 21.30 uur ben ik mijn kamer maar gaan opzoeken. Om uitgerust aan een drukke werkweek te kunnen beginnen.

Maandag zat ik om 05.45 uur rechtop in mijn bed. Even een flashback terug aan mijn uitzendingstijd. Ik werd wakker gemaakt door het gezang wat uit de luidsprekers van de moskee kwam. Douchen, aankleden, tas inpakken en dan eten. Om iets over 07.30 zaten we in de auto naar de school. Als eerste werden de materialen uit de bus gehaald en dan met zijn allen de schouder er onder zetten en aan het werk gegaan. De houten kozijnen werden er uit gehaald, begonnen met de wc's onderhanden te nemen, de kozijnen en deur bij het aangrenzende woonhuis werden geschuurd en in de grondverf gezet. Zo kun je zien dat er aan het eind van de dag al heel veel dingen zijn gedaan. Na een geslaagde werkdag zijn we naar het hotel gereden. Helaas werd dat iets later dan dat we gedacht hadden. We werden aangehouden door de politie, omdat we te hard reden. I.p.v. 40 reden we 51. Dus aan de kant, papieren laten zien en wachten tot ze alles hadden in gevuld. We moesten daarna met de politie mee naar het buro om daar een stempel te halen, zodat we de papieren weer mee konden nemen. Daarna zijn we naar het hotel gereden en hebben we gegeten. Na het eten is ieder zijn eigen weg gegaan. De ene ging vroeg slapen en de ander blijft nog wat zitten drinken met de mannen.

Dinsdag begon de dag zoals de maandag. Nog steeds niet kunnen wennen aan dat gezang en dus.. weer rechtop in bed. Na het eten zijn we weer naar de school gegaan en hier weer druk aan de slag gegaan. Vandaag werden de kunststof kozijnen geplaatst, is het grote schilderwerk begonnen en nog vele andere dingen werden vandaag gedaan. We werden ook mee geholpen door een aantal lokale mensen voor het stucwerk. Aan het eind van de dag zag je de school al steeds meer opknappen. De bewoners van het woonhuis waren al tevreden met de ramen 1 x geschilderd te hebben, maar we doen het nog voor een 2e keer. Vandaag zijn er diverse mensen geweest van het REZ., een afvaardiging van de burgemeester van Zepce en een vertegenwoordiger van de ambassadeur. Na het werken hebben we nog even wat gedronken met zijn allen en daarna naar het hotel, douchen en dan lekker eten. Na het eten is iedereen weer zijn eigen gang gegaan. Ik heb nog even met Rien zitten praten en dat was best emotioneel. Daarna hebben we samen nog even staan poolen om mijn gedachten weer terug te laten komen naar het hier en nu. Na nog wat gezeten te hebben ben ik mijn bed gaan op zoeken.

Woensdag begon ook de dag weer als de afgelopen paar dagen. Denk dat dat elke dag zo gaat. Douchen, aankleden en dan eten. Na het eten zijn we weer naar de school gegaan om een dag weer flink te bikkelen. Vandaag is er weer heel veel werk verricht door iedereen. Het schilderen van de buitenkant, waar niet gestuct hoeft te worden, is zo goed als klaar voor de eerste keer. De gele delen moeten nog een keer gedaan worden, omdat het net niet helemaal goed dekt. Vandaag zijn er andere locals gekomen om te gaan stuken. De mensen die dat eerst deden stopten vrij vroeg in de middag, waardoor nog hele stukken moesten worden gedaan. Die mannen die er nu zijn, werken zo snel, goed en hard. Dat zijn echt mensen die ik bij mij thuis wel zou willen hebben als ik een plek heb die gestuukt moet worden.

Dhr. S van Voorst tot Voorst, de ambassadeur van Nederland in Bosnië, heeft een bezoek gebracht aan ons project. Hij was zeer te spreken over het werk wat wij aan het leveren zijn. Hij heeft met diverse mensen gepraat, zowel waar we gezeten hebben als wat wij van het project vinden.

Vandaag is er een begin gemaakt aan het speeltoestel. Gaten werden gegraven, de palen werden vastgezet enz. Naast het verven (geleerd op mijn 1e project), beton egaliseren (vorig jaar september gedaan) heb ik vandaag voor het eerst een rij tegels geplakt.

Donderdag was weer een dag zoals de andere dagen. Wakker worden door de moskee, douchen, tas pakken, eten en naar de school. Hier weer lekker aan het werk geweest. Wel wat probleempjes gehad met de lokale bevolking. Die wilden de boel zo goed opleveren, dat ze nog weer op andere plekken begonnen te stuken, terwijl wij dat willen gaan verven. Dus wat heen en weer gepraat en nu kunnen we aan de slag. Vandaag hebben we de hele buitenkant geschilderd. Dus dat is al een hele opluchting. Daar hoeven we niets meer aan te

gaan doen. Verder is er vandaag een cement vloer gestort. Met het overige cement hebben we het speeltoestel vast gezet en de bewoners een oprit gegeven. 's Middags is Rob nog weg geweest om een evt project te gaan bezoeken. Dit zouden we dan volgend jaar september kunnen gaan doen. Rob was tegen een uur of 16.00 terug op het project en we hebben hem de oren van het hoofd gevraagd hoe dat nou was. Het moet een soort gezondheidscentrum worden. Er moest nog een hele hoop aan gedaan worden, ook dingen die wij niet aan kunnen. Dus het is nog maar de vraag of we dat als project gaan doen. Na een dag hard werken hebben we nog een biertje gepakt en zijn we even tot rust gekomen om aan de tocht terug te beginnen naar het hotel. We zouden snel eten, omdat er een aantal mensen naar Marlies zouden gaan. Helaas liep dat niet zoals wij dat bedacht hadden. Op weg naar het hotel terug reden we over een landweg, waar we moesten uitwijken voor de tegemoet komende auto's. Helaas was er een Bosniër die dat niet deed en we raakten de spiegels van elkaar.

Wij verder rijden en op de hoofdweg werden we aangehouden door de politie. Rob en Rien (alle twee politie in NL) er uit en kijken wat er aan de hand was. Na een aantal telefoontjes heen en weer moesten we met de agenten mee... Terug richting het project. De Bosniër met wie we in de clinch lagen op de weg had de politie gebeld en moesten we dus nu een verklaring afleggen en een blaastest ondergaan. Dat werd op straat uitgevoerd en daarna moesten we met de politie mee naar het buro in Zepce.

Wat binnen zich heeft afgespeeld hebben we later die avond wel gehoord. Maar wij hebben daar een kleine anderhalf uur gestaan. Waarvoor??? Voor een boete van € 75. die door de school voor ons betaald is. Na deze ontwikkelingen zijn we voor een 2e keer richting het hotel gegaan. Hier hebben we snel gedoucht en gegeten en zijn we met zijn 7en naar Marlies gegaan. Hier hebben we weer het een en ander aan kleding achtergelaten en weer wat verhalen opgehaald. Na een leuke en ontspannen avond daar, zijn we weer naar Maglaj gereden om ons bed op te gaan zoeken.

Vrijdag. De laatste werk dag... Een dag waar we nog het een en ander moesten doen en de puntjes op de i werden gezet. Wakker worden, douchen, aankleden en op naar het ontbijt. Vandaag is Gerrit jarig. Hij is 61 geworden. Gefeliciteerd Gerrit! Na het eten zijn we voor de laatste keer naar Viniste gereden. De dauw hing nog toen we aankwamen. Snel weer aan de slag, zodat we vanmiddag het goed kunnen opleveren. De laatste hand werd gelegd aan het speel-toestel, de toiletten en de hele binnenkant van de school moest nog geschilderd worden. Voor de schilderploeg een tijdrovende klus, maar een klus die wel zou lukken. Vandaag zijn er ook nieuwe deuren voor de lokalen geplaatst. Al met al een hele hoop werk en we waren tegen 14.00 uur allemaal klaar met het werk. Normaal gesproken hadden we een lunch van het hotel, maar vandaag hebben we dat van de buurtbewoners gekregen. Gerrit heeft vandaag een taart gekregen voor zijn verjaardag dus allemaal verwennerij. Na al dat lekkere eten hebben we de spullen opgeruimd en de laatste hand gelegd aan het opruimen van het project. Een aantal vrouwen uit de buurt zijn komen schoonmaken. Het speelgoed wat we mee genomen hebben werd op de tafels gezet. De computer en printer, die door Hein en Don zijn geschonken, kregen een mooie plaats op de tafel. Nadat dat allemaal klaar was werden de tafels om buiten gezet en kwamen er allemaal lekkere dingen op tafel te staan. Het officiële gedeelte kwam en er werden de nodige kado's gegeven aan ons. Zo hebben we een oorkonde en plaquette gekregen. Het is niet de opening geweest die we misschien verwachtten, maar het eten en drinken wat we daarna gekregen hebben was uniek. Nog niet eerder zo gehad. Het werd dan ook pas een uur of 19.30, dat we naar het hotel zijn gegaan.

Zaterdag moesten we weer terug naar huis. Nog voor de laatste keer eten met zijn allen. Nu is de hele groep nog compleet. Eric en Adrie gaan op eigen gelegenheid terug naar Nederland. Afscheid genomen van hun en Edvin en dan gaat de reis

naar Regensburg, de stop die we hebben in Duitsland. Tegen 17.30 uur reden we bij de jeugdherberg, waar we de nacht zouden doorbrengen. Hier de kamers verdeeld en even gekeken waar de toiletten en douche waren en dan met zijn allen eten. We zijn lopend naar het restaurant gegaan en hebben daar een heerlijke maaltijd genuttigd. De meesten zijn naar het eten weer terug gegaan naar de jeugdherberg, terwijl John, Rien en ik nog even bleven om te drinken en kletsen. Ook nu weer zijn er goede gesprekken geweest en weer veel dingen duidelijk geworden. Nu werd het ook weer erg vroeg, voordat we in de jeugdherberg waren.

Terug kijkend op een geweldige week, waarin we een unieke ervaring hebben gehad, prachtig weer (elke dag een graad of 30) hebben gehad en een enorme klus met zijn allen geklaard hebben. Ook veel onver-wachte dingen die gebeurd zijn. In het hotel zijn we met een aantal mensen nog blijven zitten om na te praten en te drinken. Het werd dan ook redelijk vroeg, toen ik mijn bed ging opzoeken. Volgens mij was het een uur of 03.00.

Zondag was het eruit, douchen, aankleden en dan naar beneden om te eten. Na het eten zijn we in de bus gestapt en hebben we de laatste km nog voor de boeg om weer thuis te komen. Helaas kregen we bij Frankfurt te maken met een file. Hier hebben we een dik

uur stil gestaan. Tegen 15.00 uur waren we in Venlo. Hier hebben we afscheid genomen van Hein, Toon en Roeland (die ook weer naar huis gingen), dan op weg naar Barneveld. Hier zijn John en Gerrit uit gestapt (om hun weg te vervolgen naar het mooie Twente) en hebben we Rien en Henk de bus uit gezet. Martin en ik zijn daarna naar Friesland gereden. Rob, Henk en Rien zijn nog doorgereden naar Almere. Ik was tegen 17.30 weer in Heerenveen.

Mijn beleving van de afgelopen week: Ik heb een geweldige week gehad waarin ik veel dingen weer ben tegen gekomen. Zowel qua werken als qua emoties. Ben een aantal keer uit mijn slof geschoten, maar dat is daarna wel weer uitgepraat met diegene. Het is ook een week geweest waarin ik goede gesprekken heb gehad met een aantal mensen. Die mensen wil ik bedanken voor de wijze woorden die ze gezegd hebben. Helaas ben ik het merendeel al weer kwijt maar op het moment dat ze me verteld werden raakte het me enorm. Op momenten heb ik gemerkt dat ik me staande moest houden tussen alle mannen, maar het is me goed gelukt. Misschien het grootste compliment wat ik gekregen heb is dat mensen mij hebben zien groeien door de jaren heen. Ik heb een super week gehad, dus iedereen die mee is geweest en de organisatie heel erg bedankt en ik hoop dat ik volgend jaar weer mee kan gaan!
Sandra Meijer.

Dringend sponsoren en fondsen gezocht

Onze projecten komen tot stand door de bijdragen van onze vrijwilligers, vrienden en donateurs. Het V-Fonds steunt ons bij de initiatieven op het logistieke vlak. Uiteraard dank hiervoor namens de veteranen en de kinderen van de projecten.

Helaas is er geen garantie dat dit soort fondsen en subsidies iedere keer worden uitgekeerd. De bijdragen van onze donateurs zijn daarom erg belangrijk en broodnodig om ons aan het werk te houden.

Wij willen daarom een dringend beroep doen op alle veteranen en hun achterban. Enkele veteranen zijn al voorgegaan en hebben laten zien dat het mogelijk is.

Wij willen vragen om eens goed om u heen te kijken in de eigen omgeving of er wellicht meer mensen (organisaties) zijn die ons financieel kunnen en willen steunen. De recessie maakt het er allemaal niet makkelijker op maar vragen mag altijd. Veel succes.

De VA machtiging is onder aan de nieuwsbrief bijgevoegd.

Met gezamenlijke inspanning hopen wij daarom het mogelijk te maken om de projecten te blijven uitvoeren in en ver na 2012.

“Onze activiteiten worden mede mogelijk gemaakt door het Nationaal Fonds voor Vrijheid en Veteranenzorg met middelen uit de BankGiro Loterij en Lotto. Hierdoor worden wij in staat gesteld elke euro die via sponsoring of donatie binnenkomt daadwerkelijk te besteden aan de projecten.

Uw deelname aan deze loterijen wordt daarom door stichting Veteranen Actief van harte aanbevolen.”

Onze vrijwilligers zijn tot zeer veel in staat, zeker in samenwerking met Bosnische veteranen en de lokale bevolking!
Uw steun is echter onontbeerlijk voor het goede werk wat deze mannen en vrouwen gezamenlijk tot stand brengen en zo onze doelstelling verwezenlijken.

“Realiseren van hulp aan de lokale bevolking met wederopbouwprojecten in voormalige oorlog- of rampgebieden.”

2011 Good luck, hold on!

Over Srebrenica, en de Nederlandse aanwezigheid daar, is veel gezegd en geschreven. Iedereen heeft er een mening over, maar hoe was het werkelijk?

Good luck, hold on! vertelt de waarheid van een Dutchbatter. Een weerwoord op halve leugens en hele onwaarheden die jarenlang de ronde hebben gedaan.

Maak in deze tragi-komische monoloog kennis met de drie personages van waaruit Wim Dijkema zijn eigen verhaal vertelt over de val van de Srebrenica-enclave in 1995.

Klik hier voor:

[RTV Drenthe en Wim Dijkema op Youtube](#)

Tekst & Spel: Wim Dijkema

Film, Editor & Ontwerp: Lex Vesseur

Vormgeving & Productie: Theatergroep AdhT & Theatergroep M/V

Regieassistentie: Marian Vesseur & Richard Fellingina

Regie: Marijke Fellingina

Voor meer info en/of boekingen kunt u contact opnemen met:

www.adht.nl

Een recensie:

"Wim laat zien dat theater van toegevoegde waarde is; dat hij van vlees en bloed is. Met een hoofd waarin veel meer past dan duizenden pagina's artikelen, onderzoeken, of rapporten. Met een hart dat van 'Srebrenica' nog dagelijks sneller gaat kloppen. Met een ziel waarin het licht gelukkig niet is uitgeslagen. Voor mij indrukwekkend en aanmoedigend, omdat je behalve aan zijn verhaal óók aan zijn lijf en aan zijn ogen kunt aflezen dat hij 11 juli 1995 draagt, en dat vergt moed en inspanning. Wim klust niet alleen in het stuk; het stuk is een klus voor Wim. Die inspanning voel je; hij draagt en draagt over. En dat wekt sympathie, stimuleert empathie en compassie."

Ruud Hendriks (filmregisseur en docent aan de filmacademie)

Machtiging Bank / Giro incasso

Ondergetekende:

Naam :
Adres :
Postcode :
Plaats :
E-mail :

Verleent hierbij tot wederopzegging machtiging aan:

Stichting Veteranen Actief
Trombonestraat 20 K.v.K. 39.09.61.06
1312 XC Almere Rabobank 12.70.86.285

Om van zijn/haar bank- of girorekening te incasseren:

Bedrag :per maand/per jaar
Tenaamstelling rekening :
Rekeningnummer :
Plaats bank :

Ik stel GEEN prijs op ontvangst van de nieuwsbrief.

Handtekening

Datum

.....

.....

U kunt de machtiging opsturen naar:

U kunt natuurlijk ook eenmalig een donatie doen op

*Penningmeester Jeroen Visscher
Stichting Veteranen Actief
Hearewei 15
9035 EG Dronryp*

*Rekeningnummer 12.70.86.285
Rabobank Leeuwarden
tnv Stichting Veteranen Actief*

Als u (de ondergetekende) het niet eens bent met de afschrijving, heeft u 30 kalenderdagen de tijd om uw bank- of girokantoor opdracht te geven het bedrag terug te boeken.

**Stichting Veteranen Actief is door de Belastingdienst aangemerkt als
Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI).
Giften aan de stichting Veteranen Actief zijn daarom fiscaal aftrekbaar.**